

ПРОЛОГ

Fizzzi

— У нашій родині я — найстарша з-поміж трьох дітей, тому жартома називаю себе першим млинцем. — Серед юрби виникає натяк на сміх, і я цьому радію. — Першим млинцем, що трохи неохайний, сируватий, але все одно смачний.

Смішки посилюються, а дехто навіть непристойно присвистує. Нарешті я усвідомлюю та вибухаю реготом.

— Бачте, це не мало звучати аж так зухвало! Погляньте на мої спроби вдавати професійність! Та я ж і досі — суцільна невпорядкованість. — Через плече усміхаюся докторці Лейлі Нгуєн — ректорці Коледжу Ревела при Каліфорнійському університеті в Сан-Дієго — та моїй викладачці креативного письма. — Напевно, саме це ви сподівалися отримати, коли запросили романістку виступити на церемонії вручення дипломів.

Поряд із докторкою Нгуєн сидить іще одна людина, яка щосили намагається стримати усмішку. Доктор Рівер Пенья — мій близький друг, гарячий геній, не-підтверджений вампір. Сьогодні він також особливий гість, але в мене враження, ніби це йому присуджують чергове почесне звання сексуального розумника. Рівер має такий вигляд, ніби належить цьому середовищу:

жорсткий комірець, бездоганно випрасувані костюмні штани, які виглядають з-під крайки докторських регалій, лискучі парадні туфлі — та є уособленням стриманості, якої мені так не вистачає. Саме зараз я споглядаю, як передбачливе задоволення блискає в його самовпевненому погляді з-під густих вій.

Коли я отримала запрошення виступити на цій церемонії, Рівер притьмом кинув на стіл двадцятидоларову купюру та заявив:

— Усе піде шкереберть, Фіззі. Переконай мене в протилежному.

Упевнена, він і моя найкраща подруга Джесс, його дружина, очікували, що я підіймуся на сцену та викладатиму перед науковою спільнотою «Монологи вагіни» або дістану банан і, натягуючи на нього презерватив, нагадаю кожному, що захищений секс важливий навіть цього року, який минає під сузір'ям божества Гаррі Стайлза. Але, присягаюсь, я *можу* зіграти роль стриманої письменниці, коли цього вимагає ситуація.

Зрештою, я думала, що встигну сказати більше ніж один рядок зі своєї промови, перш ніж відкину двозначність, але це сталося без жодного наміру.

Я повертаюся до моря вбраних у чорне, синє та жовте випускників, ряди яких тягнуться через усе поле РІМАК, і відчуваю хвилю затамованого очікування цієї готової до злету молоді. Попереду стільки можливостей! І стільки стресу через виплату студентського кредиту¹. А ще — стільки неймовірного сексу!

¹ Студентський кредит — особлива форма кредиту, котрий надають студентам закладів вищої освіти, щоб покрити плату за навчання і пов'язані з ним витрати.

— Моя молодша сестра — нейрохірургиня, — розповідаю далі. — Менший брат... Насправді він наймолодший працівник у своїй фірмі. Один із моїх найкращих друзів, який сидить прямо за мною, — усесвітньо відомий генетик. — І на честь зірки біотехнологій зринають щирі овації, а щойно вони вщухають, я йду ва-банк: — Але знаєте що? Попри всі ці досягнення, жоден із них не написав книжку під назвою «Прихована жага», тож, думаю, всі ми розуміємо, хто з нас насправді досягнув успіху.

Усміхнувшись та отримавши свіжу порцію схвальних вигуків, я кажу далі:

— Отже, слухайте. Виступати з такою промовою — справа нелегка. Більшість з тих, кого запросили провести у велике життя групу таких суперзірок, як ви, перелічуватиме всі можливі способи знайти своє місце в мінливій культурі чи заохотити вас уплинути на зменшення карбонового сліду. Вони сказали б вам вийти на вулиці та змінити світ — *авжеж, зробіть це!* Я підтримую такі амбіції. Громадянин світу — чудово. Екотерорист — погано. Проте докторка Нгуєн не запросила натхненного вченого-кліматолога чи харизматичного та відносно нейтрального політика. Вона запросила мене, Фелісіті Чен, авторку книжок, сповнених кохання, відповідальності та секс-позитиву. Але, відверто кажучи, з огляду на мій фах я можу дати вам лише одну пораду з екосвідомості: підтримуйте місцеву бібліотеку. — Прозвучала ще одна приглушена хвиля сміху. — Насправді єдине, що мене хвилює, лише одна річ, яка понад усе на світі має для мене значення, — щоб кожнісінький із вас у кінці своєї божевільної подорожі озирнувся та зміг сказати, що був по-справжньому щасливий.

Сьогодні — ідеальний день: яскравий і безхмарний. На межі поля похитуються евкаліптові дерева, і якщо зробити вдих у потрібну мить та увібрати довершений потік теплого вітерця Сан-Дієго, можна відчути океан ближче ніж за кілометр звідси. Попри це, коли я переходжу до наступної частини промови, у моєму нутрі щось перевертається. Значний відтинок свого дорослого життя я відстоювала власну професію, і останнє, чого мені хочеться, — щоби видалося, наче я захищаюся. Я стою у власній конфедератці й мантиї та читаю лекцію, яку сама ж набрала та видрукувала, щоб не почати імпровізувати, руйнуючи всю справу жартами про пеніс, як того від мене очікував Рівер. Я хочу, щоб вони почули щирість у моїх словах.

— Я кажу вам: проживіть своє життя немов роман. — Підношу руку, щойно усміхнені випускники починають хихикати, проте не звинувачую їх за те, що вони сприймають це за жарт і думають, що я скромна. — Слухайте. — Я беру ефектну паузу, очікуючи, аби смішки, переможені допитливістю, вщухли. — Любовний роман — це не безпричинне зривання ліфчика. Таке, звісно, може відбутися, і в цьому немає нічого поганого, але, зрештою, любовний роман — це не фантазії про багатство, красу або навіть про те, аби бути прив'язаним до ліжка. — Знову сміх, але принаймні тепер я володію їхньою увагою. — Роман — це коли ставиш історії радості вище за історії болю. Коли бачиш себе головним героєм найцікавішого — або, можливо, навіть тихого — життя, яке повністю підконтрольне тобі. Це, друзі мої, фантазії про *значущість*. — Я знову замовкаю, як і хотіла, бо всі ці діти вирости під похмурою хмарою патріархату, і я вважаю своєю місією розбити її словесним

молотком. Істина, що всі ми варті бути важливими, потребує трохи часу, аби засісти в головах.

Але пауза триває довше, ніж я планувала.

Я не очікувала, що власне твердження вразить мене, як удар блискавки в центр грудей. Я справді *прожила* все своє доросле життя наче роман. Обирала пригоди й амбіції, відкривалася коханням. Досі насолоджуюся сексом, підтримую знайомих жінок, активно розмірковую над тим, як покращити світ. Мене оточують родина та близькі друзі. Але насамперед мене цінують як близьку подругу, віддану доньку, дівчину на одну ніч, яку вже ніколи не забудуть. Істинна ж суть моєї історії полягає в тому, що весь романтичний сюжет, включно з коханням і щастям, — сама лише порожнечка. Я вже знаходилася на перші побачення, а тепер зненацька відчуваю таку втому, що готова влягтися просто на сцені. У нападі роздратування усвідомлюю, що розгубила свою радість.

Я роздивляюся море облич, що звернені до мене. Бачу широко розплющені й уважні очі, і мені хочеться визнати найгірше: *я ніколи не заходила далі першого акту власної історії*. Мені невідомо, як це — бути повсякчас значущою. Як я можу сказати цим новоспеченим дорослим вийти звідси з оптимізмом, бо ж усе точно буде гаразд? Світ, здається, має намір зламати нас, і я не пам'ятаю, коли востаннє була по-справжньому щасливою. Усе, що я розповідаю їм, — кожнісіньке обнадійливе слово моєї промови — здається брехнею.

У якийсь спосіб мені вдається вдягнути маску сядної Фіззі та сказати цим дітям: найкраще, що вони можуть зробити для свого майбутнього, — це обрати правильну спільноту. Я розповідаю їм, що коли вони вирушать